

»Ljubi Jezušček, Ti, ki si se rodil nekoč v bornem hlevčku za naše odrešenje, prosim Te, daruj vsaj našemu rodu boljše dneve. Meni pa vrni mojega ljubljeneža očka. Vem, da mora biti zelo dober in usmiljen.

Tudi on hrepeni neskončno po svoji hčerki. Mamici pa daj pravo spoznanje, da je ljubezni svete noči dostojna le tista ljubezen, ki je kakor materinska ljubezen — čista, nesebična in ki je pripravljena tudi na žrtve. Ljubi angelček, varuh moj, prosim te, varuj tam daleč na planem morju mojega očka, da se povrne k meni, tvoji ubogi hčerki, ki ga težko pričakuje. Saj ima danes v tej sveti noči pomirjeno hrepenenje le tisto nedolžno otroško srce, ki more v sveti noči skupaj s starši praznovati naš najsvetejši praznik. Prosim te, angelček moj, ki tam gori nad zvezdastim nebom paziš na mene in me váruješ, váruj tudi mojo mamico.«

*

Na steni bolniške sobe je visel na velikem razpelu Krist-Odrešenik. Njegove svete ustnice, izsušene od velike in neizmerne bolečine, so šepetale najvzvišenejši psalm človeštvu:

»Prinesel sem Vam v znamenju križa Vaše odrešenje in mir, ki ga Vam svet ne more dati! Naj bodo Vaša srca blage volje, kot so srca in duše mojih najmlajših ...«

Na licu Odrešenikovem se je pojavil blažen mir. Njegove blage oči, polne ljubezni in dobrote, so se ozrle na spečo Zdenkico. Smeškala se je. Sanjala je o svojem ljubem očku. Na njenem bledem, izmučenem obrazčku pa so se lesketale solze neskajlene in čiste ljubezni ...

Gustav Strniša:

Jež in gad.

*Ježek, ki med listjem stika,
sreča gada, ker je sit,
se ne zmeni, ko gad sika,
dviga glavo ponosit.*

*Naposled le ježa zdraži:
— Kaj boš ti šivankar siv,
saj bojiš se me, pokaži
svojo slavo — klobčič živ!*

*Ježek jezen zgrabi kačo:
— Da ne bom, kot me dolžiš,
mi boš zdajle za jedačo,
saj me v miru ne pustiš! —*